

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. H.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, AK Plzeň, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 1 A 786/2002 – 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Podáním ze dne 13. 7. 2004, které došlo Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. 7. 2004, požádal zástupce žalobkyně, Mgr. Alexandr Vaškevič, o potvrzení toho, že řízení o kasační stížnosti, která byla postoupena Vrchním soudem v Praze dne 6. 8. 2003, nebylo dosud u Nejvyššího správního soudu pravomocně skončeno. Současně připojil podání ze dne 29. 7. 2003, adresované Vrchnímu soudu v Praze k č. j. 1 A 786/2002, označené jako kasační stížnost žalobkyně proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, ve věci udělení azylu.

V kasační stížnosti bylo uvedeno, že usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 1 A 786/2002 - 10 ze dne 1. 11. 2002, které nebylo žalobkyni dosud doručeno, bylo rozhodnuto, že řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu se zastavuje. Stěžovatelka spatřovala přípustnost podání kasační stížnosti v přechodném ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s., neboť podle jejího názoru řízení vedené přede dnem účinnosti zákona č. 150/2002 Sb. doposud nebylo pravomocně skončeno, a podle ustanovení § 132 s. ř. s. v návaznosti na § 7 odst. 1 s. ř. s. by měla být věc postoupena krajskému soudu. Přípustnost podání dále spatřovala stěžovatelka v ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., když se v daném případě domáhá zrušení rozhodnutí, které mělo být postoupeno krajskému soudu ve věci správního soudnictví. Jako kasační důvody uvedla stěžovatelka důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. e) a d) s. ř. s. Konkrétně uvedla, že rozhodnutí o zastavení řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ve věci žádosti o udělení azylu jí nebylo vůbec doručeno, neboť podmínky pro náhradní doručení nebyly splněny. Žalobkyně je od 19. 8. 2002 hlášena k pobytu na adrese K. 14, P., kdy tato adresa jí byla v jejím pase vyznačena cizineckou policií v Plzni. Pokud tedy bylo soudem zasíláno usnesení o odstranění

vad podání, a dále usnesení o zastavení řízení na adresu K. 22, P., byla tato usnesení zasílána na adresu, kde se žalobkyně nezdržovala, a nemohly tedy nastat podmínky náhradního doručení podle § 46 o. s. ř. Z tohoto důvodu tedy nemohlo být ve věci Vrchním soudem v Praze pravomocně rozhodnuto, když s ohledem na účinnost zákona č. 150/2002 Sb. měla být věc postoupena Krajskému soudu v Plzni. Žalobkyně současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Vrchního soudu v Praze zrušil a věc postoupil Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud lustrací zjistil, že spis 1 A 786/2002 Vrchního soudu v Praze je založen v archivu Nejvyššího správního soudu s pokynem na jeho založení, přičemž kasační stížnost podanou dne 29. 7. 2003 neobsahuje. Věc byla poté zapsána jako kasační stížnost stěžovatelky proti usnesení Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 4 Az 269/2004 Nejvyššího správního soudu.

Podáním ze dne 17. 9. 2004 sdělil zástupce stěžovatelky k dotazu soudu, že informaci, že kasační stížnost byla Vrchním soudem v Praze postoupena dne 4. 8. 2003 Nejvyššímu správnímu soudu do Brna, kam byla doručena 6. 8. 2003, získal telefonicky od pracovnice Vrchního soudu v Praze. Rovněž pracovníci Nejvyššího správního soudu mu mělo být potvrzeno, že kasační stížnost byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 8. 2003. Jiné informace nebyly dohledány ani poskytnuty. Současně připojil další kopii kasační stížnosti a kopii knihy odeslané poštou. Podle kopie knihy odeslané poštou je na poštovním dodacím archu potvrzeno, že dne 30. 3. 2003 byla na poště P. pod č. 44168 podána zásilka na Vrchní soud v Praze, nám. Hrdinů 1300.

Ze spisu vedeného pod sp. zn. 1 A 786/2002 Vrchního soudu v Praze, který již byl založen v archivu Nejvyššího správního soudu, bylo zjištěno, že se v něm kasační stížnost ze dne 27. 3. 2003 nenachází. Ze spisu dále vyplývá, že žalobkyně N. H. podala dne 15. 7. 2002 osobně u Vrchního soudu v Praze žalobu proti správnímu rozhodnutí č. j. OAM-2798/AŘ-2001 ze dne 5. 6. 2002, které jí bylo doručeno dne 8. 7. 2002. Jako svou adresu uvedla P. – m., K. 1431/3.

Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 1. 11. 2002, č. j. 1 A 786/2002 – 10, řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra sp. zn. OAM-2798/AŘ-2001 ze dne 5. 6. 2002 zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně se v podané žalobě dovolávala toho, aby jí byl ustanoven právní zástupce. Usnesením ze dne 19. 7. 2002 byla žalobkyně vyzvána, aby ve lhůtě do 15ti dnů od doručení tohoto usnesení pro rozhodnutí soudu o žádosti o ustanovení advokáta doložila své majetkové, výdělkové a rodinné poměry na připojeném vzoru 6 o. s. ř. Žalobkyně pak byla upozorněna na to, že pokud povinnosti jí uložené ve stanovené lhůtě nesplní, bude přezkumné řízení z důvodů uvedených v usnesení zastaveno. Usnesení bylo žalobkyni doručováno do vlastních rukou na adresu uvedenou v žalobě. Soud dále citoval ustanovení § 250d odst. 3 o. s. ř. a konstatoval, že podle poštovní doručenky bylo žalobkyni výše uvedené usnesení spolu s dalšími písemnostmi doručováno na adresu, kterou uvedla v žalobě.

Soudem byla zásilka odevzdána na poštu dne 26. 9. 2002. Dne 27. 9. 2002 žalobkyně nebyla na uvedené adrese zastižena, a proto byla téhož dne písemnost uložena na poště se lhůtou do 14. 10. 2002 a navrhovatelce bylo toto oznámeno. Dne 15. 10. 2002 byla písemnost

odeslána zpět vrchnímu soudu, aniž by si ji žalobkyně vyzvedla. Soud poukázal na ustanovení § 46 odst. 4 a 5 o. s. ř. a uvedl, že v daném případě se má za to, že žalobkyni bylo usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 7. 2002 doručeno dne 7. 10. 2002 (27. 9. 2002 + 10 dnů) a 15denní lhůta ke splnění povinnosti v tomto usnesení jí uložené uplynula v úterý dne 22. 10. 2002. Protože žalobkyně povinnosti jí uložené výše citovaným usnesením ve stanovené 15denní lhůtě nesplnila, nemohl jí soud ustanovit pro toto řízení zástupce, a protože jde o řízení s povinným zastoupením, soud řízení podle ustanovení § 250d odst. 3 o. s. ř. zastavil. Výše označené usnesení bylo žalobkyni doručováno na adresu: N. H., K. 1431/3, P. – m., do vlastních rukou. Protože stěžovatelka nebyla zastížena, byla zásilka uložena dne 2. 12. 2002 na poště. Vrchní soud v Praze vyznačil na usnesení právní moc dne 12. 12. 2002.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost v posuzované věci není přípustná.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. řízení o opravných prostředcích, podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona, o nichž soud nerozhodl do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona; jde-li o řízení ve věcech, v nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, soud postupuje podle § 68 písm. b). Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona. Ustanovení § 46 odst. 2 a 4 se užití obdobně.

Podle ustanovení § 132 s. ř. s. věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona, a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení okresním soudům, převezme a dokončí krajský soud věcně příslušný podle tohoto zákona. Nestanoví-li tento zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona, a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle § 131 s. ř. s. kasační stížnost lze podat proti rozhodnutím krajských soudů, vydaným po dni účinnosti tohoto zákona.

Podle čl. II. přechodných ustanovení zákona č. 519/2002 Sb., věci, v nichž do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Vrchní soud v Praze nerozhodl o žalobě nebo o opravném prostředku proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věcech azylu, převezme k dalšímu řízení a rozhodnutí krajský soud, v jehož obvodu byl žalobce v den podání žaloby, nebo žadatel o udělení azylu v den předložení opravného prostředku Ministerstvem vnitra soudu hlášen k pobytu; ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, se pro tyto případy nepoužije. Ustanovení § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. není postupem podle věty první dotčeno.

Podle čl. III. tento zákon nabývá účinnosti 1. 1. 2003.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný.

Jak již bylo výše uvedeno, řízení o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2002, č. j. OAM-2798/AŘ-2001, bylo usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 1 A 786/2002 – 10, zastaveno, a toto usnesení nabylo právní moci dne 12. 12. 2002. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobkyně, uvedeným v kasační stížnosti o tom, že rozhodnutí o zastavení řízení jí nebylo doručeno, neboť bylo zasíláno na adresu P., K. 22, kde se již žalobkyně nezdržovala, a nemohly tedy nastat účinky náhradního doručení podle § 46 o. s. ř.

Výše uvedenému tvrzení stěžovatelky nelze přisvědčit, neboť z obsahu spisu zcela jednoznačně plyne, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 1 A 786/2002 – 10, bylo stěžovatelce doručováno na adresu P. – m., K. 1431/3, tedy na adresu, kterou uvedla v žalobě, a kterou uvádí i v kasační stížnosti. V žádném případě tedy nelze souhlasit s tvrzením, že by napadené usnesení Vrchního soudu v Praze bylo stěžovatelce doručováno na adresu P., K. 22. Tato adresa se ve spise vyskytuje pouze ve vyjádření žalovaného ze dne 26. 11. 2002, které však došlo Vrchnímu soudu v Praze až po vydání napadeného usnesení, dne 27. 11. 2002, takže Vrchnímu soudu v Praze nebylo nic o stěžovatelkou uváděné adrese P., K. 22, známo. I z obsahu kasační stížnosti tedy plyne, že pokud jde o adresu stěžovatelky P. – m., K. 1431/3, jde o adresu, na které se stěžovatelka zdržovala (§ 46 odst. 5 o. s. ř. se zřetelem k § 64 s. ř. s.).

Zásilka obsahující napadené usnesení Vrchního soudu v Praze byla stěžovatelce doručována do vlastních rukou. Protože stěžovatelka nebyla zastížena, byla zásilka uložena dne 2. 12. 2002 u pošty 323 00 Plzeň, kde si ji však stěžovatelka nevyzvedla. Za této situace pak podle ustanovení § 46 odst. 4 o. s. ř. se považoval poslední den desetidenní lhůty za den doručení zásilky, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Z výše uvedeného tedy plyne, že za den doručení napadeného usnesení Vrchního soudu v Praze bylo třeba považovat den 12. 12. 2002, a tímto dnem nabylo napadené usnesení Vrchního soudu v Praze právní moci (žalovaný toto usnesení obdržel dne 28. 11. 2002).

Nutno tedy konstatovat, že řízení o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2002, č. j. OAM-2798/AŘ-2001, bylo u Vrchního soudu v Praze pravomocně skončeno usnesením o zastavení řízení ze dne 1. 11. 2002, č. j. 1 A 786/2002 – 10, přičemž toto usnesení nabylo právní moci dne 12. 12. 2002.

Za této situace pak nepřicházel v úvahu postup podle čl. II. přechodných ustanovení zákona č. 519/2002 Sb., tedy postoupení věci Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení a postupu podle § 129 odst. 2 s. ř. s. (postup podle § 132 s. ř. s. byl ustanovením zákona o azylu vyloučen). V posuzované věci pak nebyla přípustná ani kasační stížnost, neboť ustanovení § 131 s. ř. s. umožňovalo podat kasační stížnost proti rozhodnutím krajských soudů, vydaných po 1. 1. 2003, a o případ ve smyslu § 129 odst. 3 s. ř. s. se v dané věci nejednalo. Podání kasační stížnosti proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 1 A 786/2002 – 10, které nabylo právní moci dne 12. 12. 2002, zákon č. 150/2002 Sb. neumožňoval.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a proto ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Za této situace pak nerozhodoval ani o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby se potvrdilo tvrzení stěžovatelky o tom, že usnesení Vrchního soudu v Praze jí nebylo účinně doručeno, musela by být kasační

stížnost odmítnuta podle § 46/1b s. ř. s., protože by ji bylo nutno posuzovat jako kasační stížnost předčasně podanou. Došlo by však k tomu, že spis by byl postoupen Krajskému soudu v Plzni, avšak i nadále by se zřejmě vycházelo z toho, že napadené usnesení Vrchního soudu v Praze bylo vydáno před 1. 1. 2003 (§ 131 s. ř. s.), což by ve svých důsledcích znamenalo, že kasační stížnost by proti němu nebyla ani tak přípustná.

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta (§ 60 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu